

LÆSERNE MENER

ENDNU KUN EN LIDEN TUE

Bent Christensen, Rypevej, Hørsholm: Det er dybt foruroligende at se, hvilken stor indflydelse en trods alt relativt beskeden indvandring fra Østeuropa har haft på den politiske situation her i Vest – senest eksemplificeret med Brexit. Hvordan vil det så ikke gå, når denne klodes sande tilstand går op for europæerne.

Den regning, der venter os, er resultatet af de forgangne fire århundreders erobring og kolonihistorie. I denne periode erobrede europæerne og hans efterkommere tre enorme kontinenter (de to Amerika'er og Australien), samtidig med at hjemlige kolonimagter satte sig på andre væsentlige ressourcer, med det resultat at vi som en relativt beskeden del af Jordens befolkning kunne disponere over en uforholdsmæssig stor del af klodens ressourcer.

I denne relative overflod udviklede vi de samfund, som vi værdsætter så højt, og som resten af verden misunder os og i vid udstrækning søger at få del i. Der er blot det fundamentale problem, at vi har skudt over målet. Vort samfund er for ressourcerelevende. Skal hele Jordens nuværende befolkning op på vort niveau, kræver det fire kloder, hvilket selvsagt er umuligt.

Det ved man imidlertid ikke i store dele af Nærøsten og Afrika, hvor en kombination af overbefolkning, klimaændring og dårlig regeringsførelse gør situationen mere og mere desperat. Her ser man kun Europa som en drøm om frihed og rigdom, og næste indvandringsbølge vil ikke dreje sig om hundredtusinder, men om millioner.

Har vi modige og fremsynede politikere, som kan finde en løsning, subsidiært forberede befolkningen på situationens alvor, så hele vort samfundssystem ikke væltes omkuld af indestængt folkelig frygt.

SELVKRITIK

Steffen Kronborg, Lyngbygårdsvej 63, Lyngby: Når EU's ledere er færdige med at pege fingre ad England og med at understrøge, at det her bliver dyrt for landet, bliver der måske også en smule tid tilovers til at kigge indad. Måske man kan stille sig selv det spørgsmål, hvor-

for Englands befolkning ikke mere har lyst til at være med i fællesskabet. Måske er der ligefrem noget, der kunne laves om i samme fællesskab. Måske nogle mener, at EU frårser for meget med skatteydernes penge – tydeligst symboliseret ved den nyttesløse flytning frem og tilbage mellem Bruxelles og Strasbourg. Måske.

GLÆDELIG UDVIKLING

Jens Holm Møller, Skejbytoften 121, Aarhus: Flere unge i ghettoerne gennemfører en gymnasial uddannelse, men de nye adgangskrav vil måske bremse den udvikling. I den anledning slår minister Ellen Trane Nørby (V) automatpiloten til og siger: 'Alt for mange unge forlader grundskolen uden at kunne læse og regne' (Pol. 30.6.).

Når flere fra ghettoerne kommer gennem gymnasiet, må det nødvendigvis betyde, at de er erklæret egnede efter grundskolen. De må derfor nødvendigvis kunne både læse og regne. Det ville klæde ministeren, hvis hun i stedet for at trække automatsvaret kunne glæde sig over denne positive udvikling.

DEMOKRATISK BESLUTNING

Per Rosenhøj Juul, Kongelundsvej 90, København: Jeg undrer mig til stadighed over, at så stor en beslutning som Brexit kan tages med så spinkelt flertalsgrundlag.

I de fleste foreninger kræves to tredjedele flertal for store beslutninger. Det ville afgjort være mere rimeligt og samtidig vise et sandere billede af en befolknings holdning.

I England ses det jo tydeligt, at dette spinkelt flertal er skabt af fremmedhad og samtidig af mennesker, der ikke er længere er super erhvervsaktive. Det er synd for de unge, der anskuer Europa ud fra en anden vinkel. Jeg er ikke selv EU-tilhænger, men jeg er tilhænger af retfærdighed.

Skulle Danmark udmeldes (hvilket jeg håber), skal det være på et retfærdigt grundlag, altså to tredjedele flertal.

TOBAKSINDUSTRIEN

Torben Jørgensen, formand for Dansk Selskab for folkesundhed: Poul Aarøe Pedersen undrer sig i et indlæg i Pol. ('Politikere er rygeres bedste venner',

29.6.) over, at det stort set kun er de danske politikere, der ikke kan se formålet med en strammere rygepolitik.

Han gennemgår forskellige grunde til dette, men misser nok den mest oplagte grund: Hvor ofte er de danske politikere i kontakt med repræsentanter fra tobaksindustrien?

Modtager de danske politiske partier og politikere bidrag fra tobaksindustrien? Hvis ja, hvor meget?

Disse ret banale spørgsmål er det desværre svært at få svar på, hvilket kan undre, idet den danske regering for flere år siden underskrev WHO's FCTC (Framework Convention of Tobacco Control), hvor man indvilger i at sikre, at al kommunikation mellem politikere og tobaksindustri er fuldstændig transparent.

GIV BRITERNE TID

Niels I. Meyer, Grønnevang 55, Hørsholm:

Den franske regering er bange for, at befolkningen vil følge briternes eksempel. Derfor vil Frankrig smide briterne ud af EU hurtigt muligt, og kansler Merkel synes at acceptere denne kortsigtede skilsmissestrategi. Det britiske parlament har endnu en række politiske muligheder for alternativer til Brexit. Forhåbentlig vil den danske regering støtte, at briterne får den nødvendige tid.

NYE PRESSECHEF

Lise Harder, Marielystvej 9, Frederiksberg:

Onsdag fortæller en lille notits, at Trump har fået ny pressechef. Hans valg må få enhver med blot et minimum af tankevirksomhed til at genoverveje støtte til hans kandidatur. Det er næppe det amerikanske folk, som ligger ham på sinde – snarere en infantil drivkraft parret med et intuitivt populismeinstinkt om 'payback time'. Er det ikke set før?

HVAD MED FREDEN?

Ib Granerud, Alfestien 3, Frederiksværk:

Jeg er dybt rystet over Storbritanniens udmeldelse af EU, men allermost rystet er jeg over, at jeg inden afstemningen ikke har hørt eller set nogen argumentation tage udgangspunkt i fredsprospektivet, det, der efter min opfattelse er det centrale i EU-projektet.

DAGENS CITAT

Det er fint at være skeptisk. Det er fint at tale om problemerne. Men det væsentlige må vel være at komme med et alternativ til den nuværende situation – og sådan et alternativ mangler EU-skeptikerne. Amalie Lyhne, debattør, i Berlingske

Historien vil dømme Politiken og supereuropæerne hårdt

BREXIT

JAN ANDREASEN, LEKTOR OG MEDLEM AF BORGERREPRÆSENTATIONEN FOR SOCIALDEMOKRATERNE

DET BEGYNDTE alt sammen i Danmark.

Den første advarsel til supereuropæerne kom som bekendt 2. juni 1992, da danskerne stemte nej til Maastricht-traktaten. I de efterfølgende 26 år har befolkningerne i en lang række EU-lande – Irland, Holland, Danmark – ved den ene afstemning efter den anden sendt advarsler til føderalisterne i Bruxelles og politikkerne i de europæiske hovedstæder om, at nu er det på tide at træde på bremsen.

'Stop toget. Vi ønsker ikke mere EU' har været budskabet hver eneste gang fra befolkningerne til supereuropæerne. Men lige meget har det hjulpet. Den europæiske elite har bare vendt det døve øre til.

»Er folk bindegale?«. Hvem husker ikke Uffe Ellemann-Jensen arrogante og pinlige udbrud dagen før folkeafstemningen om det danske retsforhold i december sidste år, da det kun alt for sent gik op for Uffe manden, at det ville blive et dansk nej. Deja-vu.

Uffe Ellemann-Jensen burde ellers have lært lektionen, for han var udenrigsminister i juni 1992. Dengang førte han sig og så sejrssikkert frem, indtil de danske vælgere gav ham – og det føderale projekt – et nederlag på afstemningsdagen, som han og EU i virkeligheden aldrig er kommet sig over. Uffe Ellemann-Jensens triste skæbne er herhjemme blevet symbolet på supereuropæernes enfoldighed og den europæiske elites desperate krise. Forleden erklærede Uffe Ellemann, for

Gud ved hvilken gang, at han hader folkeafstemninger.

I den europæiske elites verdensbillede findes nemlig kun et svar på EU's udfordringer, det være sig eurokrise, flygtningekrise, Brexit mv. Svaret lyder hver eneste gang: Vi skal have mere EU! Forstår befolkningerne det ikke, er det, fordi de er uoplyste og dumme. Den største frygt i disse tider i den europæiske elite i Bruxelles er frygten for befolkningerne. Frygten for, at flere demokratiske afstemninger i medlemslandene vil stikke en kæp i EU-hjulet.

I EUOKRATERNE og supereuropæernes verdensbillede finder man intet om, at det måske kunne være en god idé at lytte til befolkningerne i de europæiske lande. At almindelige mennesker måske har noget at bidrage med. Dialog er så absolut et fyord i det segment.

Desværre tyder intet på, at Brexit har ændret noget på dette forhold. Ser man på de seneste dages reaktioner, er de lige så hysteriske som reaktionerne i sommeren 1992.

Lad os tage et udpluk af avisernes overskrifter i dagene efter det britiske nej: 'Europa skal øl', 'Et tæppe af frygt har sænket sig', 'EU er i kaos og uvished', 'Briterne kvæler det danske opsving', 'En epoke i Europa er slut'.

Politikeren stemte i med en leder under overskriften: 'Mørketid. Historien bør dømme Davis Cameron hårdt'. En anden af Politikens ledere anbefalede, at 'Danmark skal arbejde for et federe EU'.

Man undrer sig. Foreløbig kan vi konstatere, at livet går videre i Storbritannien – og i resten af Europa. Folk står op om morgenen og passer deres arbejde.

Alt er, som det plejer at være. Kaos her-

sker kun i medieverdenen og i de øvre lag af den europæiske elite. Man skulle ikke tro det, når man følger debatten herhjemme, både før og efter Brexit, men for Danmarks vedkommende er vores rolle i EU faktisk krystallklart defineret. Det har den været i 23 år. Det blev den helt tilbage ved folkeafstemningen i maj 1993, hvor et flertal i den danske befolkning og et stort flertal af Folketingets partier stemte ja til Edinburgh-aftalen, også kaldet det nationale kompromis. Aftalen består, som de fleste vil huske, af fire danske EU-forbehold:

- 1) retsforbeholdet
- 2) forsvarsforbeholdet
- 3) euroforbeholdet
- 4) forbeholdet om unionsborgerskab

På trods af at de 'fire forbehold' hviler på det bredest tænkelige folkelige mandat fra 1993, har de naturligvis aldrig været supereuropæernes livret. To af forbeholdene har siden 1993 været sendt til folkeafstemning af et flertal i Folketinget. I september 2000 stemte danskerne nej til at afskaffe euroforbeholdet. I december sidste år gjaldt det så retsforbeholdet, som danskerne jo altså også ønskede at beholde.

Ved hele tre folkeafstemninger har den danske befolkning altså bekræftet, at den betragter de 'fire forbehold' som det fundament, dansk EU-politik hviler på.

Mere klart og mere demokratisk kan det ikke blive.

Japartierne i Folketinget gør kloget i at skrotte den fælles aftale, de indgik i 2008, der ønsker at placere Danmark som et af EU's kernelande. For i stedet at vende tilbage til 'fire forbehold'.

Besinder I supereuropæere – herunder Politiken – jer ikke snart, vil historien dømme jer hårdt.

Forhold jer til virkeligheden, Cepos

LØN

POUL THØIS MADSEN, FORSKNINGSCHEF/DOKUMENT I MEDIEØKONOMI

»ET VELFUNGERENDE arbejdsmarked frembringer den rigtige løn«, skriver to Cepos-repræsentanter i Politiken 27.6. Almindelige mennesker er magtesløse over for den slags ideologiske sniksnak, som Cepos tæppebomber medierne med. Men hvad er et velfungerende arbejdsmarked? Er det danske arbejdsmarked velfungerende? Det går jeg ikke ud fra, at Cepos mener. Og hvad så, hvis det danske arbejdsmarked ikke er velfungerende – så frembringer det vel heller ikke den rigti-

ge løn? Cepos oplyser selv, at man lønnes i forhold til den produktion, man skaber. Hvis man får en rigtig høj løn, så er det, fordi man bidrager rigtig meget til værdiskabelsen i den virksomhed, man er ansat i. Der er her tale om en meget abstrakt (neoklassisk arbejdsmarked)s teori. Det er gemt i ordet 'velfungerende'. Dvs. hvis vi antager, at verden fungerer som i teorien, så fungerer verden som teorien.

Forskere, der rent faktisk har undersøgt, hvordan lønningerne fastsættes i virkelighedens verden, forholder sig til spørgsmål som magt, fagforeninger, arbejds-giverforeninger, overenskomster, institutioner, normer, historie osv. Samtidig er det helt afgørende, hvad inflatio-

nen, som ikke bestemmes af arbejdsmarkedet alene, er, da den afgør reallønnen.

Lønnen bestemmes derfor i virkeligheden ikke kun af, hvor produktiv man er, men af en myriade af forhold. Den løn, som aktuaren sidder tilbage med, er bl.a. et produkt af, at der ikke er ret mange aktuarer. Og er det den enkelte aktuars virkelyst, der har bestemt det?

Cepos har en nyliberal vision om, hvordan det danske arbejdsmarked burde fungere. Det har bare ikke meget med virkeligheden at gøre. Men det er tydeligvis vigtigere for Cepos at sprede det nyliberale budskab, end det er at forholde sig til virkeligheden. Lidt for meget virkelighed ville tvinge Cepos til at være mindre ideologisk og mere pragmatisk.

KRONIKEN 3. juli 2016

Min søster er dømt til livsfarlig medicin

GITTE REBSDORF

På 10 år er der sket en tredobling af behandlingsdomme til psykisk syge. De bliver dømt til en behandling som ikke virker om som i værste fald risikerer at slå dem ihjel.

OM KORT tid skal min søster for retten. Hun er en af de såkaldt farlige og kriminelle sindssyge, som der er så meget fokus på for tiden.

Fagforeningen FOA har iværksat flere kampagner, fordi deres medlemmer i stigende grad er udsat for vold og trusler på deres arbejde i psykiatrien. I marts mistede en ansat på det socialpsykiatriske bosted Center Lindgården ved Roskilde sit liv efter at være blevet stukket med en kniv flere gange. Episoden er ikke enestående.

Det er godt for sosu-assistenterne, at de har en fagforening til at varetage deres interesser. Sådan skal det være.

Men hvad med de sindslidende? Hvem råber op, når de uventet mister livet? Til sammenligning er 122 såkaldt psykisk syge i løbet af en 4-årig periode fra 2009 til 2013 døde, mens de var i medicinsk behandling på et psykiatrisk center. Disse tal vedrører alene Region Hovedstaden. Men hverken Sind eller Bedre Psykiatri har iværksat kampagner på grund af de mange uventede dødsfald.

BAG DØDSFALDENE i psykiatrien hos såvel ansatte som psykisk syge gemmer sig en dystre historie om en psykiatri, der på alle måder har fejlet.

Lad os vende tilbage til min søster, som skal for retten. Hun har en behandlingsdom, og jeg har som hendes søster og bistandsværge indbragt den for retten i

Flere og flere psykisk syge bliver idømt behandlingsdomme. På ti år er der sket en tredobling

mod personalet.

MIN SØSTER er blot 1 ud af cirka 4.000 psykisk syge, som har fået en dom til behandling.

Flere og flere psykisk syge bliver idømt behandlingsdomme. På 10 år er der sket en tredobling.

Det har fået politikere til at iværksætte en storstilet undersøgelse, der skal afdekke problemet.

Min søsters behandlingsdom betyder, at hun hver 14. dag skal modtage store mængder psyko-farmaka i depotform på et psykiatrisk hospital. Min søster har aldrig villet have psyko-farmaka. Hun siger, at det ikke hjælper, og at det giver hende alvorlige bivirkninger.

Derfor bliver hun typisk hentet af politiet og bragt til psykiatrisk hospital og sat ind bag tykke mure og låste døre. Herefter bliver hun med magt holdt fast af personalet, som sprøjter psyko-farmaka

håb om at få den ændret.

Dommen har min søster fået, fordi personalet på det socialpsykiatriske opholdssted, hvor hun bor, har anmeldt hende for vold. Hun skal have kastet med kaffe og have sparket

ind i kroppen på hende.

Når jeg efterfølgende taler med min søster i telefonen, er hun ofte så lammet af medicinen, at hun end ikke kan tale. Efter flere årtier i psykiatrien er hun i dag fysisk invalideret af medicinen, og hun har alvorlige hjerneskader.

MIN SØSTER kan intet gøre for at modsætte sig denne behandling, så når jeg besøger hende, kan jeg se, at hun har skrevet hen over hospitalsvæggene:

Gøgereden. Rottegift. Fængsel.

Det er den eneste måde, hun kan protestere på. Hun bliver ikke behandlet som et menneske og taget alvorligt. Det gør hendes ord heller ikke. Som straf for at skrive på hospitalsvæggene bliver hendes cigaretter inddraget. Eller også får hun at vide, at hun ikke får udgang i flere dage. Efter at have været i psykiatrien i flere årtier ligner hun ikke længere et menneske, snarere et jaget, forpint dyr.

Det behandlingssystem, som skulle hjælpe min søster, og som koster samfundet milliarder af kroner hvert år, udsætter i stedet min søster for overgreb og vold. Vold avler som bekendt vold, så spørgsmålet er, hvem der er kriminel i psykiatrien? Er det patienterne eller de politikere, embedsmænd og medicinal-industri, der blåstempler denne forfærdelige behandling?

FOR AT FORSTÅ det, der foregår i psyki-

Det har ikke været muligt at måle, at psykisk syge har en ubalance i hjernen, som så kommer i balance, når de får medicin

teret videre til resten af samfundet. Det er en accepteret præmis.

DA PSYKOFARMAKA blev opdaget i begyndelsen af 1950'erne, skete det som med så megen anden medicin ved et tilfælde. Lægemidlet er i en lidt simplere version oprindeligt blevet anvendt mod kvæg-parasitter. Det var to franske psykiatere, Jean Delay og P. Deniker, der som de første brugte psyko-farmaka til psykisk syge. Men de var ikke begejstrede. De skrev om midlet chlorpromazin:

»Patienten sidder eller ligger ubevægelig på sin seng, ofte bleg og med sænkede øjenlåg. Han er stille det meste af tiden.«

trien er det nødvendigt at se på omdrejningspunktet i behandlingen, nemlig medicin. Førende psykiatere og andre såkaldte eksperter hævder, at min søster og andre sindslidende med hende har brug for denne medicin. Denne holdning er med stort held kopieret videre til resten af samfundet. Det er en accepteret præmis.

NÅR sukkersygepatienter får insulin, kan dette begrundes med, at de mangler dette stof. Det er muligt at måle. Men sådan er det ikke med psyko-farmaka. Det har ikke været muligt at måle, at psykisk syge har en ubalance i hjernen, som så kommer i balance, når de får medicin. Derimod er det, som den amerikanske videnskabsjournalist Robert Whitaker har vist, muligt at påvise store forandringer i hjernen hos mennesker, der er i behandling med psyko-farmaka. Der er altså grund til at antage, at lægemidlet skaber den sygdom, som den ellers skulle kurere.

Når der nu fra begyndelsen var så ringe effekt af disse lægemidler, og når de har så alvorlige bivirkninger, kan man undre sig over, at de er blevet så udbredt, som de er. Forklaringen er, som Whitaker skriver i sine to bøger 'Mad in America' og 'Anatomy of and Epidemic', banal. Det skyldes penge og magt.

Herhjemme har direktør i Det Nordiske Cochrane Center Peter Gøtzsche ligeledes dokumenteret, at medicinal-industrien spiller en stor rolle, og at denne indflydelse fra industrien er dybt skade-

3,6 millioner kroner har DSB udbetalt i maj i økonomisk kompensation til pendlere.

16.000 krav om kompensation modtog DSB i maj. Normalt modtager DSB ca. 3.000 om måneden.

Kilde: Jyllands-Posten

ELSPAND. Med den teknologiske udvikling og gældende afgifter vil der i 2030 ifølge Klimarådet køre ca. 260.000 elbiler rundt på de danske veje. Men den samlede bilpark vil i 2030 bestå af 3 mio. biler, så der er behov for afgiftslettelser. Arkivfoto: Niels Hougaard

Stopklods. Afgifter står i vejen for elbilen

Elbiler pålægges en så høj registreringsafgift, at det bremser den grønne omstilling af transporten.

ANALYSE

Folketinget vedtog i 2015 at indfase elbilerne i det almindelige afgiftssystem. Det er fornuftigt at få et samlet system for alle biler, uanset hvilken energiform de bruger. Men meget tyder på, at elbilerne kommer til at betale urimeligt meget i registreringsafgift, og det kan bremse den grønne omstilling af transporten.

PETER BIRCH SØRENSEN

Omstilling af transporten i en klimavenlig retning er nødvendigt, hvis Danmark skal leve op til sine klimamål – både dem, vi selv har sat os, og dem, vi har fået af EU. Klimarådet viser i sin seneste rapport, 'Afgifter der forandrer', at omstillingen allerede inden 2030 vil kræve, at vi i stor

stil udskifter benzin- og dieselmotorer med nye grønne bilteknologier. Elbilen er lige nu den mest lovende af disse teknologier, men på længere sigt kan også brintbiler eller biler drevet af grøn gas komme på tale.

MEN UDLEDER elbiler ikke CO₂, når strømmen skal produceres? Jo, i dag kommer en stor del af elbilens energi fra kulfyrede kraftværker. En elbil udleder dog stadig under halvt så meget i gennemsnit per km som en benzin- eller dieselmotor, og i 2030 forventes elbilen at udlede fem gange så lidt som de konventionelle biler på grund af udbygningen med vedvarende energi i elsystemet.

Elbilen bliver altså grønnere og grønnere i takt med omstillingen af vores elproduktion.

Elbilen vil falde i pris i fremover. Det skyldes både, at elbiler bliver produceret i større og større antal, og at batteriteknologien hele tiden bliver bedre. Klimarådet vurderer, at prisen på batterikapacitet vil falde med over 60 pct. inden 2030. Elbilens akilleshæl er dog stadig den korte rækkevidde og den lange opladningstid. Nye modeller som f.eks. Teslas model 3 er på tegnebrættet og lover markant bedre rækkevidde til prisen,

men elbilen vil alligevel et godt stykke tid fremover være dårligere end de konventionelle biler målt på disse parametre. Den kortere rækkevidde betyder formentlig, at elbilen stadig vil få svært ved at nå ud til den almindelige bilejer.

Klimarådet har fremskrevet antallet af elbiler til 2030. Den slags fremskrivninger er ret usikre, men giver alligevel en stømpil for, hvor udviklingen er på vej hen.

Med den forventede teknologiske udvikling og de vedtagne afgifter er bedste bud, at der i 2030 kører ca. 260.000 elbiler rundt på de danske veje. Det er vist

som basissceneriet i figuren, og det er en markant fremgang i forhold til i dag, hvor der kun er omkring 8.000 elbiler i Danmark. Man skal dog huske, at vi i 2030 vil have en bilpark tæt på 3 mio. personbiler, så heraf vil de 260.000 elbiler kun udgøre en lille del. Der vil med al sandsynlighed være brug for endnu flere elbiler og dermed nye tiltag, for at Danmark kan opfylde sine klimamål. Omlægning af afgifterne er her et godt sted at starte.

Fra 2020 er elbiler fuldt integreret i den almindelige registreringsafgift på biler. Alle nye biler betaler dermed regi-

streringsafgift af bilens indkøbspris på op til 150 procent – dog får man rabat for bedre brændstoføkonomi. Elbilens energiforbrug omregnes til km per liter benzin, og elbiler har generelt langt bedre 'brændstoføkonomi' end benzin- og dieselmotorer. Derfor får elbilerne en betydelig rabat.

Alligevel betales der for en elbil mere i registreringsafgift end for en konventionel bil af samme klasse. Det skyldes, at vi i Danmark beskatter anskaffelsen af biler langt hårdere end driften. Klimarådets beregninger viser, at for en bil i familieklassen som f.eks. VW Golf betaler eludgaven i udgangspunktet 230.000 kr. mere i registreringsafgift end benzinudgaven, når elbilerne er fuldt indfaset i afgiftssystemet. Årsagen er, at elbiler er dyre i anskaffelse, men billige i drift. Den høje anskaffelsespris skyldes især omkostningen til batteriet, som en bil med forbrændingsmotor ikke har. Til gengæld får VW eGolf 194.000 kr. mere i rabat for god 'brændstoføkonomi' end den benzin-drevne Golf. Samlet betales der for den eldrevne Golf dog stadig 36.000 kr. mere i registreringsafgift.

I Klimarådet finder vi det uheldigt, at udgiften til elbilens batteri beskattes med samme høje sats som

f.eks. lædersæder eller metallak. Konsekvensen er både, at folk køber færre elbiler, end hvad der er samfundsøkonomisk bedst, og at vi får sværere ved at leve op til vores klimamål. Derfor anbefaler vi i vores seneste rapport, at elbiler får et fradrag i beskatningsgrundlaget for registreringsafgiften svarende til prisen på batteriet.

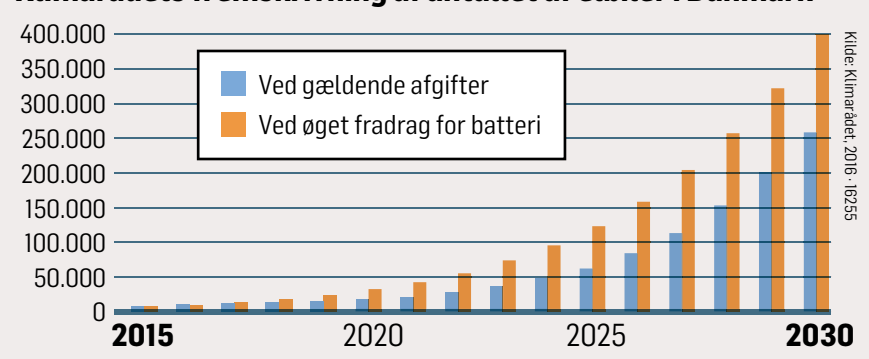
Vi foreslår helt konkret et fradrag på 2.000 kr. pr. kWh-batteri, elbilen er udstyret med. Det vil f.eks. betyde, at VW eGolf bliver 60.000 kr. billigere eksklusiv moms. Fradraget kan aftrappes, i takt med at batteripriserne falder. Et sådant fradrag findes allerede i dag for sikkerhedsudstyr som airbags og ABS-bremser.

KLIMARÅDETS beregninger viser, at fradraget kan give over 140.000 flere elbiler i 2030, så vi samlet set når en bestand over 400.000. Batterifradraget er næppe nok til alene at sikre den nødvendige grønne omstilling af transporten, men det vil være et betydningsfuldt skridt på vejen.

analyse@pol.dk

Peter Birch Sørensen er professor i økonomi ved Københavns Universitet og formand for Klimarådet.

Klimarådets fremskrivning af antallet af elbiler i Danmark

... Min søster er dømt til livsfarlig medicin

lig for den videnskabelige standard. Industrien har også sørget for at påvirke de foreninger, der ellers skulle varetage de psykisk syges interesser. Prøv at spørge hos Sind og Bedre Psykiatri, hvor mange støttekrone der får fra industrien. Det kan måske være en forklaring på, at de holder sig tilbage med at udtale sig kritisk om medicin.

I DE CIRKA 50 år psykofarmaka har været brugt i behandlingen af psykisk syge, har der været mange advarsler undervejs. Og Whitaker og Göttsches afdækning af dette område burde have ført til grundlæggende forandringer af psykiatrien.

Men disse forandringer er udeblevet. Det må også være svært for førende psykiatere, embedsmænd og politikere at se i øjnene, at de har fejlet så fatalt. Når man tvinger mennesker til at tage livsfarlig medicin mod deres vilje, er der tale om en fatal fejltagelse.

At psykofarmaka ikke virker, er egentlig synligt for enhver. Man behøver blot at følge et menneske, der bliver medicineret. Så kan man selv se, hvordan både krop og intellekt bliver odelagt.

En anden indikator på, at medicinen skader mere, end den gavner, er, at antallet af psykisk syge, der ender på førtidspension, er steget.

Psykiatere med medicinalindustrien i ryggen har i mange år hævdet, at når blot psykisk syge fik deres medicin, kunne de leve et næsten normalt liv ude i samfundet. Men lige det modsatte er sket. Psykisk sygdom er den sygdom, som er årsag til flest førtidspensioner. Det kom frem sidste år, da rapporten 'Sygdomsbyrden i Danmark' blev offentliggjort.

Der hersker en helt særlig stemning af død og forfærdelse på psykiatriske hospitaler og bosteder

trien. Hvordan kan man tage dette alvorligt? Der skal ikke flere penge til en forfærdelig og dødsensfarlig psykiatri.

Stigningen i antallet af behandlingsdomme er også et udtryk for, at psykiatrien fejler. Men ingen psykiater taler om, at det kan skyldes den massive medicinerings med psykofarmaka. Da Dagbladet Politiken i maj 2014 interviewede overlæge og retspsykiater Dorte Sestoft fra Retspsykiatrisk Klinik i København om årsagen til stigningen, sagde hun følgende:

»Jeg kan ikke lade være at tænke, om stigningen skyldes mangler i behandlingen af patienterne. Vi har på klinikken ofte eksempler på patienter, hvor deres kriminalitet kunne have været forebygget, hvis de var blevet fulgt tættere i psykiatrien. Så det skal klarlægges, hvor i forløbet for patienterne det er gået galt. Hvor er det eksempelvis, at behandlingen svigter.«

PSYKOFARMAKA virker ikke, men skaber i stedet dybt syge mennesker, og jeg misunder ikke det personale, som skal forsø-

ge at rydde op efter den behandling, mennesker længere oppe i hierarkiet har gennemtruffet. Der hersker en helt særlig stemning af død og forfærdelse på psykiatriske hospitaler og bosteder. Enten ligger patienterne døde i deres senge, eller også slæber de sig hvileløst frem og tilbage på gangene. Det er et sted, ingen ønsker at opholde sig. Men det er patienter og nogle ansatte tvunget til.

Når man dertil lægger, at sossu-assistenten og plejere har en kort uddannelse, er der ikke noget at sige til, at det går galt. Personalet er ikke gearet til at klare de nye opgave, hvilket ikke kan være en hemmelighed for Danske Regioner, der er ansvarlige for behandlingen af psykisk syge.

NÅR MIN søster kaster kaffe efter personalet eller sparker ud efter dem, gør hun det i desperation. Det er dem, der er sat til at ringe til politiet, hvis ikke min søster frivilligt tager medicin. De mennesker, som skulle være hendes hjælpere, er altså samtidig lakajer for det system, som hun frygter så meget.

Andre gange er min søster plaget af alvorlige bivirkninger fra medicinen, som kan føre til aggression. Denne bivirkning er kendt som akathisia. Min søster bliver altså tvunget til at tage medicin, der kan gøre hende aggressiv, og derefter bliver hun straffet for at være aggressiv.

For at tilbage var der en debat om politiets rolle ved tvangsindlæggelser. Det kom frem, at politiet kunne være med til at eskalere vold, og at de ikke har de nødvendige kompetencer for at kunne løse opgaven. Men det aspekt er tilsyneladende

de helt forsvundet i debatten. Min søster er også bange for politiet. Jeg har sidet ved siden af hende, engang hun blev hentet af politiet for at skulle tvangsindlægges. Hun rystede hele vejen på den lange biltur.

RETSPSYKIATER Dorte Sestoft taler om at holde psykisk syge væk fra deres kriminalitet. Men hvilken kriminalitet taler hun om? Min søster har aldrig været kriminel eller voldelig. Af hendes journal fremgår det, at hun på et tidspunkt har taget en køkkenkniv, da politiet kom for at hente hende. Jeg gætter på, at hun har været bange. Videre kan man rejse spørgsmålet om, hvorfor det er lovligt at tvinge mennesker til at tage livsfarlig medicin. Det burde ikke være lovligt, og i mine øjne er det mere kriminel end at tage en kniv i forsoget på at forsvare sig mod dette.

Når min søster skal for retten, er resultatet givet på forhånd. Hele systemet – og så domstolene – har godtaget, at psykisk syge skal have psykofarmaka. Og det er ikke svært at gætte, hvem dommeren vil lytte mest til: mig og min søster eller en psykiatrisk overlæge.

At eksperterne i psykiatrien har stor betydning, har man for længst fundet ud af i medicinalindustrien. Derfor plejer industrien også disse såkaldte eksperter med gourmetmiddage og rejser til Sydafrika. Antallet af psykiatere, som er på lønningslisten hos medicinalindustrien, er mange. Hvis man vil frem inden for psykiatrien, er man nødt til at gå ind for medicin, for det er her, pengene kommer fra – også når der skal forskes. I 2014 donerede Lundbeckfonden 30 millioner kroner til forskning i skizofreni. Men virk-

somheden bag fonden fremstiller og sælger selv medicin til psykisk syge.

RESULTATET er en forfærdelig psykiatri og en stand af psykiatere, der har solgt sig selv for prestige, magt og penge.

Derfor må offentligheden, herunder også journalister, få øjnene op for, at fordi man er professor, behøver det, man siger, ikke været klogt, korrekt eller for den sags skyld sandt.

Overlæge Poul Videbech er en af landets førende psykiatere, og han er en mand, der ikke bryder sig om at blive sagt imod. Da Danmarks Radio i 2013 bragte serien 'Danmark på piller' anklagede han udsendelserne for at føre til dødsfald.

I et interview til journalisterne fagblad, Journalisten, kaldte han programmerne for en skræmmekampagne, der kan koste liv. Videbech argumenterer for, at mennesker får det mærkeligt med at tage deres medicin, når der bliver vist kritiske programmer om medicinen. Men betyder det så, at vi skal lade være med at fortælle sandheden om, hvordan disse midler virker?

At psykiatere selv er klar over, hvordan det står til i deres fag, viser en leder i Ugeskrift for Læger fra november 2008. Tidligere professor Tom Bolwig vedgår her, at man ikke aner, hvad psykisk sygdom er. Og at man ikke har nogen effektiv behandling.

DANSK psykiatri er med oprettelsen af forskningsenheder, der samarbejder med klinikken, kommet godt med i den internationale udforskning af undergrupper af patienter, hvor en molekylærgenetisk indsats kan tænkes at bringe os nærmere et ætiologisk gennembrud og dermed en mere målrettet terapi.

Kun hvor klinik og grundforskning går hånd i hånd, kan medicinen forvente at gøre fremskridt. Dette gælder ikke mindst for det medicinske speciale psykiatri, der trænger til et videnskabeligt gennembrud af de store.

Ja, dansk psykiatri har brug for et gennembrud af de helt store. Men det bliver næppe med de nuværende eksperter for bordenden, at det kommer til at ske. Der er brug for oprydning i de psykiatriske gemakker.

GITTE REBSDORF